

บทนำ

วันที่ที่โรงเรียนให้สัญญาณว่าต้องกลับบ้านด้วยเสียงออดที่ไพเราะที่สุดในชีวิต TAT

ฉันที่สอบเสร็จก็ลัลลาลงมาจากอาคารเรียนกับบรรดาเพื่อนๆ เพื่อไปฉลองปิดเทอมสุดท้ายของ ม.6 ก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัย >_< ฉันกำลังจะได้เป็นสาวนักศึกษา ฉันจะมีหนุ่มมากมายมาจีบ ฮ่าๆ (คิดไปเอง =__=) แะคิดฉันก็เนื้อเต้นแล้ว

"เรียนจบแล้ว ฉันตั้งใจว่าจะมีแฟนเลย!" ขม เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉันชูมือขึ้นฟ้าอย่างมั่นใจ "อยู่โรงเรียนเจอแต่หน้าเดิมๆ ฉันตั้งใจไว้แล้วว่าจะต้องมีแฟนให้ได้ ฮ่าๆ"

"แกตั้งใจว่าจะมี แล้วคนอื่นเขาตั้งใจเอาแกเป็นแฟนปะ" ฉันทาม "นั่นปากแกเหรอ! ฮะๆ ไซลิ แกไม่คิดจะมองใคร เพราะแกมีพี่ชายคนละฝาคนละพ่อคนละแม่ของแกเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้วนี่"

"พูดบ้าอะไร ขนลุก"

"อย่ามาไก่อ่า แกแอบชอบพี่ชายตัวเองไม่ใช่หรือไง"

"ไอ้ขม! ใครได้ยินเข้าเขาจะมองว่าฉันเป็นคนแบบไหนวะเนี่ย"



"กลัวอะไร พี่น้องแท้ๆ ก็ไม่ใช่ ___"

"แต่คำว่าพี่น้องมันทำให้คนมองว่าผิดศีลธรรมเว้ย! ฉันกับหมอนั้น ก็ไม่ใช่พวกสมภารกินไก่วัดจะได้มากินกันเอง"

"แต่ฉันดูออกนะว่าแซฟไฟร์สนใจแกนะ"

"ไม่เลิกพูดแม่จะเตะเอาให้จริงๆ ด้วยนะ O_O"

"ฉันเพื่อนสนิทแกนะ ฉันรู้ฉันเห็นทุกอย่าง"

"พูดบ้าอะไร"

"พวกแกสองคนขลุกอยู่ด้วยกันตลอด ถึงแม้จะบอกว่าเป็นพี่น้องกัน ก็เถอะ แต่ผู้ชายกับผู้หญิงมันเป็นเพื่อนกันไม่ได้นะเว้ย"

"สำหรับฉัน เขาเป็นเพื่อนร้อยเปอร์เซ็นต์...อีกอย่างแกก็รู้ไม่ใช่หรอ ว่าตอนนี้ความสัมพันธ์ของฉันกับหมอนั้นเป็นยังไง"

"ทะเลาะกันเดี๋ยวกี้ดักัน อาจจะเป็นช่วงฮอริโมนทำงานขึ้นๆ ลงๆ หมอนั้นก็เลยทำกับแกรุนแรงอย่างนั้น ออย่าถือสาว่า >O<"

"ไม่ถือสาไม่ได้ อยู่ๆ หมอนั้นไม่ยอมคุยกับฉัน โกรธอะไรก็ไม่ใช่ ฉันเห็นมันไม่คุย ฉันก็เลยไม่คุยกับมัน เฮอะ"

"แกไปทำอะไรให้แซฟไฟร์โกรธหรือเปล่า ไม่ลองไปคุยดู คนอยู่บ้าน เดียวกันโกรธกันอึดอัดตายซัก"

"ใช่เลย อึดอัดจะตายอยู่แล้ว แต่ฉันไม่จ้อ ฉันสวย หยิ่ง วะสะฮ่า
^O^"

เอี้ยดด~

ฉันได้ยินเสียงยางล้อรถบดกับถนนเล่นเอาแสบแก้วหู รถคู่คันสีดำที่บิดูแล้วเหมือนโลงศพจอดเทียบที่ฟุตบาทที่ฉันยืนอยู่

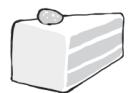
ครืด!

ประตูถูกเปิดออกเหมือนกระชาก จากนั้นก็มีชายชุดดำสองสามคน กระโดดลงมาจากรถแล้วโค้งให้ฉันหนึ่งที (---)(_) อย่างสวยสดงดงาม

"(---) (---) โค้งให้ฉันหรือเปล่าคะ (O_O)"

"ครับ"

"ทำไมกัน"



เจ้าปลาน้อย

"เรามาลักพาตัวคุณครับ"

"เอ๊ะ? O_o"

"โปรดไปกับเรา เจ้านายรออยู่"

หมับ \(\(_O_O\)/ แขนซ้ายแขนขวาของฉันโดนล็อกเอาไว้แน่นก่อน
ที่ฉันจะถูกโยนขึ้นรถตู้คันงามนั่น แล้วประตูก็ปิดตามหลังเสียงดังปัง!

"กรี๊ดดดดดดดด จะทำอะไรนะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ จะพาฉันไปไหน"

"-__-"

"ถามว่าจะพาไปไหน"

"คำถามเยอะจริงๆ เลยนะ"

เสียงทุ้มต่ำดังจากด้านหลังทำให้ฉันหันขวับไปมอง (O_O) แล้วก็
พบชายหนุ่มหน้าหล่อท่าทางร้ายเอาเรื่องอยู่ริมโซฟุ่เขียวให้ฉัน

"พาไปอยู่กับฉันนะสิ ที่รัก -__-++"

"แล้วแกเป็นใครวะ!"

"หยาบคายมากเลยนะ พี่ชายเธอไม่เคยพูดให้เธอได้ยินเลยหรือไง
ชื่อฉันนะ"

"ไม่เคย"

"งั้นฉันจะบอกให้อาบุญ" คนพูดเปลี่ยนเป็นท่ากอดอกแล้วยกคิ้ว
ข้างเดียวให้ฉันอย่างกวนประสาท "ใครๆ ก็เรียกฉันว่าโลกันต์"

1

สามอาทิตย์ก่อนเกิดเหตุ

ในวันที่ฝนตกหนัก...

ตอนนั้นฉันจำได้ดีว่าทุกคนในบ้านมองนาฬิกาติดผนังกว่าร้อยละ
โดยเฉพาะแม่เพราะเป็นห่วงที่ 'แซฟไฟร์' ลูกชายในไส้ยังไม่กลับมาเสียที

"อยู่โรงเรียนเดียวกันทำไมถึงไม่รู้ว่แซฟไฟร์ไปไหน" แม่หันมาถาม
ฉันอีกรอบ

"แม่คะ โตขึ้นผู้ชายกับผู้หญิงก็มีเพื่อนต่างกลุ่มกันไป จะให้ตัว



ติดกันเหมือนตอนเด็กๆ นะไม่ได้หรอกนะ"

"แซฟไฟร์ก็โตแล้ว จะเป็นห่วงอะไรนักหนา"

"แต่ลูกฉันไม่เคยกลับดึกเลยนี่ TAT แถมวันนี้ฝนยังตกหนัก ไม่ให้ห่วงแล้วจะให้รู้สึก...ว้าย ลูกชายแม่กลับมาแล้ว!"

แม่รีบวิ่งไปหน้าประตูบ้านเมื่อเห็นว่าแซฟไฟร์กลับมาในสภาพเนื้อตัวมอมแมม หน้าตาหล่อเข้มที่ใครเห็นใครก็หลงของเขาในตอนนั้นก็กลับยับเยินอยู่เหมือนถูกรถบดถนนทับหน้ามา =__=

"ไปทำอะไรมา! ทำไมหน้าตาเหมือนถูกตบเย็นขนาดนี้"

"สภาพแบบนี้ไม่ใช่แค่ถูกตบนะ ต้องโดนกระต๊อบไม่ต่ำกว่าสามเท้า!"

พ่อว่า

"จะพูดให้มันแยกว่าเดิมทำไม ใจแม่จะสลาย โสภ T(T)"

"ไปมีเรื่องกับใครมาแซฟ" ฉันถามขึ้นบ้าง แต่แซฟไฟร์กลับยิ้มว่าจริง

"ผู้ชายมันก็ต้องมีเรื่องแบบนี้บ้าง คูย...เจ็บ TAT"

"งั้นรีบไปอาบน้ำอาบท่า เดียวฉันทำแผลให้"

"แม่ทำให้ด้วย" แม่รีบบอก

"คุณไม่ต้องทำหรอก ให้เด็กๆ เขาจัดการกันเอง อีกอย่างถ้าคุณอยู่ก็ไม่ต้องรู้กันพอดีว่าแซฟไปทำอะไรมาเพราะเอาแต่ตีโพยตีพายห่วงลูก"

"ฉันรักของฉันอะ TAT"

"ไม่เป็นไรคะแม่ เดียวเค้กจัดการให้เอง มีอะไรจะไปรายงานให้นะ"

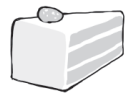
ฉันพาแซฟไฟร์ไปที่ห้องแล้วสั่งให้เขาไปอาบน้ำ ระหว่างรอฉันก็รีบหากกล่องปฐมพยาบาล พอดีเตรียมอะไรเสร็จ เจ้าตัวก็ออกมาจากห้องน้ำในสภาพเรียบร้อยแต่หน้าตาบวมปูดเป็นมะกรูดตาแมว =__+

"โอ๊ย เบาๆ เซ!"

"เอาหน้าไปกระแทกกับอะไรมา ทำไมถึงได้เย็นอย่างนี้ ถ้าไม่มีเรื่องชกต่อยกลัวคนอื่นจะไม่รู้หรือไงว่าตัวเองแมน"

"บ้า ฉันต่อสู้ที่ไรก็เพราะความยุติธรรมทั้งนั้น แถมครั้งนี้ฉันก็เชื่อด้วยว่าตัวเองทำถูก!"

"มีเรื่องที่ไรก็ว่าทำถูกทุกที แล้วคราวนี้เอาหน้าไปผาดบงบาทาใครเขา



มาล่ะ"

"เธอเอาแต่ต่อว่าฉัน ถ้าเป็นเธอจะไม่ช่วยหรือไง"

"ก็ว่ามาสิ ความเป็นฮีโร่ของนายนะ -*-"

"ฉันบังเอิญเห็นเด็กผู้หญิงในร้านอาหารกำลังถูกผู้ชายตัวโตผลัดล้มลงกับพื้น แล้วพวกเพื่อนๆ หมอนั่นก็ทำท่าจะเข้าไปรุม!"

"ผู้หญิงถูกผู้ชายรุม โห แมนมากๆ"

"เออสิ ฉันก็เลย..."

"ซะเออะ"

"หยาบคาย -*-"

"แล้วยังไงต่อ"

"ก็เข้าไปช่วยด้วยการเอาตัวเองขวางไว้ ทุกคนในร้านก็เห็นดีเห็นงามกับฉันด้วยเลยพากันเชียร์ ฉันก็เลยมีแรงบันดาลใจอยากจะช่วย หมอนั่นมันแค้นมากที่ตัวเองถูกมองว่าเป็นตัวร้ายก็เลยสู้กัน ชกกันไปมาแบบตัวต่อตัว"

"แล้วใครชนะ O_o"

"ฉัน"

"ยอดไปเลย!"

"ใช่มีัยละ ฮ่าๆ"

"ชนะก็ดีแล้ว แต่ทีหลังอย่าไปทำอะไรแบบนี้อีกนะ แม่หัวใจจะวายอยู่แล้วตอนรอนายกลับมาบ้านนะ ฉันเลยโดนไปด้วยเลย หว่าออยู่โรงเรียนเดียวกันกับนายแท้ๆ แต่ไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับนายเลย"

"ขอโทษๆ >/\< เธอก็รู้ว่าแม่นะชี้หัวงฉันจะตายไป แต่แม่ไม่ได้ว่าอะไรใช่มีัยละ O_o"

"จะว่าอะไรละ คนกลับบ้านดีแล้วมีเรื่องมันนาย ไม่ใช่ฉันนี่ แล้วคนที่ชกนายคนนั้นหลังจากแพ้ไปแล้วก็จบเลยเหรออ"

"มันก็เหมือนคนอื่นๆ แหละ เคียดแค้นไปตามเรื่องตามราว แต่ฉันไม่แคร์ไ้หน้าตุ้ดนั้นน่หรอก"

"หน้าเขาเหมือนตุ้ดเหรออ"



"ใครรังแกผู้หญิง ฉันก็ว่าตูดทั้งนั้น!"

"เห็นด้วย! >O<"

"ดังนั้นเชื่อซะว่าการที่ฉันมีเรื่องกับคนอื่นแปลว่าฉันทนเห็นความไม่ถูกต้องไม่ได้ ดังนั้นอย่าต่อว่าฉันอีก"

"เออ ไม่ว่าแล้วๆ แต่อย่างมีเรื่องบ่อยๆ ละ การมีเรื่องชกต่อยบ่อยๆ ไม่ได้หมายความว่านายเก่ง รู้ไว้เสียด้วย เพราะบางทีการที่เรามีเรื่องกับใคร เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ถ้าเกิดนายไปต่อยตีกับพวกม็อบทีพล ลูกเจ้าพ่อมาเพียอะไรแบบนี้ละ"

"ฉันจะเตะมันเอง!"

"จ้่า เก่งเหลือเกิน ฉันล่ะห่วงนายจริงๆ แฮ็อ"

"ฉันก็ห่วงเธอ"

"อะไร มาทำตาวานฉ่ำแบบนี้คืออะไร ถอยออกไปเลยนะ" ฉันผลักหัวแซฟไฟร์ไปอีกด้านอย่างรู้สึกแปลกๆ กับท่าทางของเขา "ห้ามส่งสายตาแบบนี้มาให้ฉันอีก ขอสั่งไว้เลย"

"แต่ว่า..."

"ห้ามพูดอะไรอีก ฉันไปนอนละ แล้วก็อย่าไปมีเรื่องมีราวที่ไหนอีกรู้เอาไว้ด้วย"

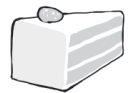
ฉันรีบตัดบทสนทนาในทันที ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเขารู้สึกยังไง คนอยู่ด้วยกันทุกวัน สังเกตการเปลี่ยนแปลงได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นแล้ว และฉันก็ไม่ใช่ว่าคนโง่ที่จะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้ชายที่มีต่อผู้หญิง

เคยมีคำกล่าวที่ว่า 'ผู้ชายกับผู้หญิงเป็นเพื่อนกันไม่ได้'

ตอนได้ยินฉันก็ไม่เชื่อหรอก จนกระทั่งฉันได้ยินเรื่องแปลกๆ มากับหู อย่างเช่นว่า...แซฟไฟร์บอกใครๆ ว่ามีหญิงในดวงใจแล้ว นั่นก็คือเค้กหวาน เค้กหวานก็คือฉัน...

เรื่องนี้เป็นเรื่องล้อเล่นกันไปทั้งระดับชั้น แต่ฉันก็ทำเป็นไม่สนใจ จนกระทั่งวันหนึ่งเขาแกล้งทำเป็นเมาแล้วพูดนโปวนมาให้ฉันเข้าใจให้ได้ ฉันก็เลยรู้ว่าเขารู้สึกยังไงกันแน่ แต่ฉันก็ทำเป็น...

โง่!



เจ้าปลาน้อย

เราต้องอยู่บ้านเดียวกันอีกนาน จนกว่าฉันหรือเขาจะไปมีครอบครัว เป็นของตัวเอง เพราะเราอยู่ด้วยกันในฐานะพี่น้อง มันเป็นไปได้หรอก ที่เขากับฉันจะมาคบกัน เกิดวันหนึ่งมีปัญหาเลิกรากันขึ้นมาแล้วฉันกับเขา จะมองหน้ากันได้ยังไง และสถานภาพของเราคือพี่น้องกัน พ่อแม่เรา แต่งงานกัน ดังนั้นเรื่องนี้จึงเป็นไปได้ใหญ่เลย

ที่ฉันปฏิเสธเขาหวัชนผ่าแบบนี้เพราะฉันเองก็รู้สึกได้...ว่าอาจจะมีโอกาสให้เขาเหมือนกัน!

ฉันรู้สึกตัวผัดผับแล้วตอนที่รู้ว่ามึนน้องมาบอกรักเขาไม่เว้นแต่ละวัน และฉันจะหงุดหงิดเสมอ แต่ก็ต้องทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปซะ เพื่อไม่ให้ความสัมพันธ์มันแย่ไปกว่านี้ ฉันจึงตั้งใจไปซะ และบอกกับตัวเองว่า...

ไม่ชอบ ไม่เอา เป็นไปไม่ได้ ไม่ ไม่ ไม่!

เพื่อนก็คือเพื่อน คนในครอบครัวก็คือคนในครอบครัว ฉันจะไม่ให้เขาล้ำเส้นมากไปกว่านี้อีกแล้ว

ผ่านไปอีกสี่วัน

อยู่ๆ ก็มีเหตุการณ์แปลกๆ เกิดขึ้น เด็กต่างโรงเรียนทั้งผู้หญิงผู้ชาย มายืนออกกันที่หน้าประตูใหญ่ตอนเลิกเรียนแล้วก็เรียกคนนั้นที่คนนี่ที่ จนกระทั่งมาถึงฉัน...

"ขอโทษนะ เธอพอจะรู้มั้ยว่าแซฟไฟร์มีแฟนแล้วหรือยัง"

นักเรียนหญิงหน้าต่างดาว เอ๊ย ต่างชาติ (แต่งตัวได้นานาชาติมาก แต่ทำไมดูต่างดาวอย่างนั้นนะ =__=) ถามฉันอย่างตรงไปตรงมาด้วยน้ำเสียงมะนาวไม่มีน้ำเท่าไร พอได้ยินคำว่าแซฟไฟร์ ฉันก็รู้สึกอึ้งไปพักหนึ่ง หมอนั้นเสน่ห์แรงข้ามโรงเรียนแล้ววอะ! O_o

"เท่าที่รู้ล่ะไม่มี"

"แต่ถ้าต้องการความน่าจะเป็นก็ยกยี้เลย! >O<"

"ไอ้หอย!"

"ฉันชื่อชม -.-"

ทุกสายตาทุงเข้ามาที่ฉันทันทีเมื่อยิ้มชมแนะนำฉันอย่างภาคภูมิใจ



แล้วทุกคนก็ควักมือถือรุ่นใหม่ล่าสุดมาถ่ายรูปสาดแฟลชเสียงดังแฉะๆ
ฉันรู้ตัวนะว่าสวย (กลัมนะยะ -*-) แต่ไม่ต้องทำเหมือนกับว่าฉันเป็น
พอลล่าได้มัยละ ฉันก็ห่วงหาเหวนความเป็นส่วนตัวเหมือนกันนะ!

"เธอคบกับแซฟไฟร์อยู่หรือ O_o"

"เปล่าละ ฉันไม่ได้คบ ฉันกับเขาเป็น..."

"สองคนนี่เขาเป็นพี่น้องต่างพ่อต่างแม่กัน แต่ว่าเขารักกัน"

"ไอ้ขม!!!"

"จดไว้หรือยัง เอาให้ละเอียดนะ" สาวน้อยนางหนึ่งหันไปสั่งเพื่อน
อีกๆ แล้วยิ้มกว้างให้กับฉัน "แล้วแซฟไฟร์เขารักเธอมากแค่ไหน O_o"

"เอ่อ..."

"รักมากเลย แบบว่าถูกใจ >O<"

"ไอ้ขม!!!"

"แกเรียกฉันก็รอบแล้วเนี่ย แกควรจะกันทำสาวน้อยหน้าเล็กหน้าใหญ่
นี่เอาไว้นะ ถึงแม้ว่าแกจะบอกว่าไม่คิดอะไรกับแซฟไฟร์ก็เถอะ แต่ก็ควร
จะกันทำไว้สักหน่อย เพื่อไม่มีใครก็จะได้เอากันเอง"

"แก!!!"

"เอาเป็นว่าเขาสองคนรักกันมาก จดไว้นะ"

"เธออายุเท่าไร มีพ่อแม่พี่น้องกี่คน" คนหนึ่งในกลุ่มนั้นถามบ้าง

"จะอยาการู้ข้อมูลพวกนี้ไปทำไมกัน"

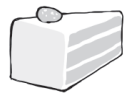
"เราทำรีเสิร์ช"

"รีเสิร์ชประเภทไหน"

"การประเมินอายุประชากรอะไรอย่างนี้นะ"

"แต่เธอมาสัมภาษณ์เรื่องแซฟไฟร์ไม่ใช่หรือ อีกรายการใครเขามี
พ่อแม่หลายคน ไอ้พวกนี้ถามแปลกเว้ย =,=" ขมถามอย่างเพิ่งจะเริ่ม
แปลกใจ (โง่หรือบ้าถึงเพิ่งจะสังเกตเนี่ย!) "อีกรายการหน้าตาพวกเธอควร
จะไปปลูกผักปลูกหญ้าหรือเลี้ยงวัวเลี้ยงควายมากกว่าจะมาทำรีเสิร์ชนะ"

"หยาบ! เห็นอย่างนี้พวกเราเด็กอินเตอร์นะยะ รู้แค่นี้ก็พอมถัดแล้ว
ขบใจมากนะ"



เจ้าปลาน้อย

แล้วเด็กสาวพวกนั้นก็พากันล่าถอยไป แต่คนที่ดูเงาะแฉะที่สุดที่มักจะทำคอยสัมภาษณ์นู่นนี่วิ่งกลับมาหาฉันแล้วถามอย่างกระหืดกระหอบ

"สัมภาษณ์ ว่าแต่เธอชื่ออะไร"

"เค็กหวาน" ขมตอบ -*-

"นี่แกจะตอบแทนฉันหมดเลยหรือไอ้ขม"

"ฉันนี่ว่าตัวเองเป็นเลขขาๆ แก่ทุกทีเลยอะ ก็แกเป็นคนไม่ค่อยพูด

-3-

"โอเค หมดคำถาม ไปละนะ~~"

แล้วทุกคนก็จากไปโดยที่ฉันแทบจะลืมเรื่องนี้ไปสิ้น บ้าๆ บอๆ ชะมัด

-* -

แต่ยังไม่จบเพียงเท่านั้น หลังจากฉันกลับมาถึงบ้านได้ไม่นาน แซฟไฟร์ก็กลับมาที่บ้านแล้วถามฉันอย่างตลกอกตลกใจเหมือนกับเพิ่งเจอผีมา

"เค็ก! ตอนฉันไม่อยู่มีพวกแปลกๆ มาหาเธอหรือเปล่า"

"พวกแปลกๆ แบบไหน"

"แบบที่แปลกในสายตาเธอก็แล้วกัน มาถามอะไรแปลกๆ หรือมาพูดคุยกะไรแปลกๆ หรือเปล่า"

"ก็มีนะ เป็นเด็กอินเตอร์นะ เห็นบอกว่ามาทำรีเสิร์ชเกี่ยวกับประชากรอะไรสักอย่าง เป็นคนที่แปลกที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบเจอมนุษย์มาเลย"

"มันถามอะไรเธอบ้าง!"

"ก็ถามชื่อ อายู แต่ส่วนมากฉันไม่ได้ตอบหรอก อ้อ! มีถ่ายรูปด้วยนะ มีอะไรสำคัญหรือเปล่า"

"ไอ้ชั่วเหี้ย!!!"

"ดาฉันทำไมเนี่ย"

"ไม่ได้ดาเธอ... ไร้เว้ย ใครถามอะไรเธอ เธอก็ตอบมันหมดเลยหรือเงิงชิบแล้ว ชวยแล้ว!"

แซฟไฟร์ไม่เคยบอกอะไรฉันเลยเกี่ยวกับสิ่งที่เขาหงุดหงิด ฉันเห็นเขาอารมณ์ไม่ดีก็เลยไม่คิดจะถามไถ่อะไรออกไป เวลาเป็นแบบนี้ที่ไรฉัน



มักจะเป็นฝ่ายเดินหนี แล้วสุดท้ายเขาก็จะมาคุยกับตัวเอง แต่คราวนี้เป็นครั้งแรกที่เขาไม่มาจ้อ ไม่พูดไม่จา และเก็บตัวเงียบผิดแปลกไป จนฉันทนไม่ไหวต้องถามเขาขึ้นมาในเช้าของการสอบวันแรก

"ทำไมต้องบั่นบึงใส่ฉันด้วยแซฟ โกรธอะไร ฉันไปทำอะไรให้"

"เปล่า"

"คุยกับฉัน ออย่ามาเดินหนีแบบนี้ละ"

"ช่วงนี้อ่าคุยกับฉัน ทำเป็นเกลียดกันไปเลยได้ยิ่งดี ให้คนเข้าใจไปว่าเธอกับฉันเกลียดชังหน้ากัน มองหน้ากันไม่ติดไปเลยก็ได้"

"ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย"

"ไม่มีเหตุผล"

"ฉันอยู่บ้านเดียวกับนาย ฉันอึดอัดนะโว้ย!" ฉันยกขาขึ้นถีบเข้าที่แข้งซ้ายในขณะที่แซฟไฟร์จะขึ้นตีกไปสอบ แต่ก่อนถ้าฉันทำแบบนี้ เขาจะต้องไล่เตะฉันแล้ว แต่เขาแค่เพียงหันมาแล้วจ้องหน้าฉันอย่างเอาเรื่อง

"ฉันเองก็รำคาญเธอ ไม่ไหวแล้วเหมือนกัน"

พลັก!

ร่างฉันถูกผลักล้มลงกับพื้นท่ามกลางสายตารุ่นน้องที่มาสอบวันเดียวกันกับฉัน อาจารย์ที่เดินผ่านมาพอดีถึงกับชี้หน้าแซฟไฟร์อย่างเอาเรื่อง

"เป็นผู้ชายประสาอะไรถึงได้ทำกับผู้หญิงแบบนี้"

"ถ้าผู้หญิงทำตัวดีๆ ผมจะทำแบบนี้มั้ยะ"

"ไปเกลียดกันมาแต่ชาติปางไหน ยังไงเขาก็เป็นผู้หญิง เขาเป็นเพื่อนเธอไม่ใช่เธอ เธอเคยสอนพวกเธอทั้งคู่นะ"

"ผมเกลียด!"

พูดจบแซฟไฟร์ก็เดินขึ้นอาคารเรียน ไม่สนใจอาจารย์อีก ท่าทางเกรงของเขาเป็นเรื่องปกติที่อาจารย์มักจะเคยชินแล้ว แต่กับฉันนั้นไม่ใช่!

มันเป็นความรู้สึกเหมือนกับว่าฉันถูกปฏิเสธการมีตัวตนในสายตาเขาไปแล้ว อยากจะร้องไห้ก็ทำไม่ได้ เพราะมีคนเยอะเกินไป ฉันเลยได้แต่กลั้นน้ำตาและข่มความเจ็บปวดเอาไว้เท่านั้น หอยขมที่เห็นเหตุการณ์จึง

